

gere vil blive tillagt den samme vægt som nu, hvor Registrerrådet står bag udtalelserne.

Hvis man opretholder et Registerråd og samtidig indfører et ankenævn, må det derimod befrygtes, at det ikke vil være muligt at udpege et råd med den nuværende sammensætning og kompetence og med den deraf følgende autoritet, hvis rådets afgørelser skal kunne påklages til og underkendes af en ankeinstans.

Direktivet understreger, at oprettelsen af uafhængige tilsynsmyndigheder med vidtgående beføjelser har afgørende betydning for beskyttelsen af personoplysninger. Det fremgår direkte af direktivets artikel 28, stk. 1 og 3, at tilsynsmyndigheden skal udøve sine funktioner i fuld uafhængighed, og at afgørelser truffet af tilsynsmyndigheden, som går en involveret part imod, kan indbringes for en retsinstans. Disse krav lever den nuværende ordning fuldt ud op til.

Flertallet peger samtidig på, at spørgsmålet om tilsynets organisation bør ses i sammenhæng med, ud fra hvilke overordnede synspunkter tilsynsvirksomheden bør tilrettelægges, udøves og prioriteres. Den ekspertise, sekretariatet og rådet bør være i besiddelse af, bør i øvrigt afspejle disse grundlæggende synspunkter.

Det er i den forbindelse flertallets opfattelse, at tilsynsmyndigheden i første række bør tage sigte på at kunne udøve sin virksomhed gennem generelle retningslinier og ved en serviceorienteret rådgivning og vejledning frem for en regulering primært koncentreret om afgørelse af enkeltsager i et traditionelt rekurs-system. Tilsynet skal dog naturligvis under alle omstændigheder også behandle de enkeltsager i form af klager og andre konkrete henvendelser, som tilsynet modtager fra enkeltpersoner og virksomheder.

Også en række forhold af mere praktisk karakter taler efter flertallets opfattelse med betydelig styrke imod en ankenævnsordning:

Ankenævnet vil i praksis få meget vanskeligt ved at opnå den fornødne faglige indsigt i og overblik over retsområdet og praksis. Dette skyldes dels, at antallet af sager, der vil blive indbragt for nævnet, under alle omstændigheder må forventes at blive forholdsvis beskedent, dels at der kun vil blive tale om bestemte typer af sager. Det skal herved også fremhæves, at lovgivningen om persondataskyttelse er et kompliceret retsområde, som er under betydelig påvirkning af den løbende teknologiske udvikling. Dette stiller store krav til tilsynsmyndigheden, og et i forhold til tilsynsmyndigheden uafhængigt ankenævn vil i praksis næppe - eller i hvert fald kun under brug af uforholdsmæssigt store ressourcer - kunne leve op hertil.

Endelig vil en ankenævnsordning være omkostningskrævende. Her tænkes ikke alene på de - ikke

uvæsentlige - udgifter, der vil være direkte forbundet med etablering og drift af ankenævnet, men også på de indirekte omkostninger, som vil være en konsekvens af en klagesagsbehandling. Forholdet er det, at behandlingen af en klage ikke alene vil involvere den klagende part og ankenævnet. Også tilsynsmyndigheden og, afhængigt af sagens karakter, sagens andre parter må således forventes i større eller mindre omfang at skulle tage del i sagens forberedelse og forelæggelse for ankenævnet med deraf følgende ressourceforbrug.

Et *mindretal* (5 medlemmer) finder, at de nuværende regler for tilsynsmyndighedens organisation ikke i tilstrækkelig grad frembyder de retssikkerhedsgarantier, som bør gælde for uafhængige forvaltningsmyndigheder.

Mindretallet bygger dette på følgende betragtninger:

Efter den nugældende ordning træffer Registrerrådet afgørelse i sager af principiel karakter, i sager af betydelig almen interesse samt i sager, hvis udfald kan give anledning til tvivl. Hverken loven eller den for Registrerrådet gældende forretningsorden, jf. bekendtgørelse nr. 160 af 20. april 1979, lader rådet fungere som klageinstans for sekretariatets afgørelser. Da adressaten således ingen ret har til at få en afgørelse indbragt for rådet, vil rådet kun kunne fungere som »klageinstans«, såfremt de synspunkter, adressaten måtte fremsætte mod en afgørelse, bringer sekretariatet således i tvivl om dens indhold, at der er grundlag for at inddrage rådet.

Da Registrerrådet funktionelt er uafhængig af ressortministeriet, har adressaten for en afgørelse for Registertilsynet herefter ingen adgang til at udøve administrativ rekurs. Ønsker adressaten at anfægte en sådan afgørelse, er han med andre ord henvist til at gå domstolsvejen, jf. den almindelige regel i grundlovens § 63. Omkostningerne ved en sådan procedure (målt i såvel tid som penge) afholder utvivlsomt mange adressater fra at gå videre med afgørelser, som der kunne være tvivl om. Udover de retssikkerhedsmæssige betænkeligheder herved får denne ordning som bivirkning, at der ikke opbygges nogen praksis med enkeltafgørelser på det registerretlige område.

En sådan administrativ en-instans-behandling er forholdsvis sjældent forekommende i den offentlige forvaltning. Dette gælder i særlig grad, hvis man sammenligner registerområdet med andre lovgivningsområder, der i høj grad betjener sig af retlige standarder, hvor retsudviklingen må forventes at forme sig efter en dynamisk proces i lyset af den samfundsmæssige udvikling, og hvor der er klart identificerbare interes-